

NLB405:1.4; Tekst Ps.133; Ps.133; Gk109:1.4; Sela 'Laat ons samen één zijn'

Daar is het leven goed!

1. Ik verhuisde naar Zwolle en werd (natuurlijk) weer lid van een kerk. Daar had broeder Kritiek altijd wat aan te merken. Zuster Bemoeial klepte altijd alles door. Jongeman Standpunt schreef brieven en citeerde synoderapporten. Jongedame Vrolijk zong alleen mee als de liederen haar aanstonden. Ik durf het bijna niet te zeggen maar heerlijk, die coronatijd. Even niet al dat gezeur! Wat een gedoe, al die mensen bij elkaar. Toen ging de bel. Oeps, als het maar niet iemand van de kerk is. Maar gelukkig, het was een liedjesmaker. Of hij wat mocht zingen/vertellen. Hij was 'opvrolijker tijdens coronatijd'.
2. Hij zong/vertelde bijbelliedjes. Over Psalm 133 maar legde ook verbanden met andere bijbelverhalen. Hij vertelde eerlijk over al die mensen uit de Bijbel die het lastig hebben gehad met elkaar: Kain en Abel, Jakob en Ezau, Lot en Abraham, David en Saul. En toch geloofde de liedjesmaker erin. In mensen. In onderweg. In samen met Hem. Waarom dan en hoe dan? Toen begon hij over die psalm. Over de demente Johanna die door haar kleinzoon op een ezeltje werd meegenomen naar Jeruzalem. En wat er gebeurde als ze alles daar weer zag en rook. Hij vertelde over weduwnaar Jozua die toch elk jaar weer graag mee wilde als ze met z'n allen naar Jeruzalem gingen.
3. Hij vertelde en zong dat je tijdens een pelgrimsreis naar Jeruzalem kon ontdekken wat er nodig is om het goed te kunnen hebben met andere mensen. Of om het in elk geval op een goede manier met elkaar te kunnen volhouden. Via twee mooie beelden maakte hij dat duidelijk. Hij had het over de olie op de baard van Aaron. Die nogal royaal werd uitgegoten. Wat rook dat heerlijk als er een hogepriester gezalfd werd. En door zijn werk rook je die andere bijzondere lucht. Die brandlucht die duidelijk maakte dat verzoening met God heel wat kost. Hij noemde ook nog een ander beeld. Dat ging over de berg Hermon. De trots van Israël die bekend staat om zijn zware dauw. Die als het ware vandaar uit naar Sion/Jeruzalem stroomt en voor vruchtbaarheid zorgt. Die twee beelden staan voor Zegen die royaal is en van boven komt. Zo werkt genade. En, zei/zong hij, Aaron wordt vervolgens royaal ingehaald door Hogepriester Jezus Christus. De Geest kwam als dauw op Hem om in deze wereld tot Zegen te kunnen zijn! Met zijn kostbaar bloed maakt Hij van ons kinderen van God. Zo werkte dat ook in het N.T. met heidenen en joden. Zij vinden elkaar in geloof. Verdeeldheid werd eenheid en vijandschap vrede en soms bleef het lastig.... Zelfs Paulus kreeg nog wel eens ruzie.
4. Zo kon ik ontdekken hoe waardevol Broeder Kribbig, Zuster Bemoeial en al die anderen zijn in Gods oog. Die ander is mijn zus, mijn broer. Hij zei/zong: er gaat vandaag veel goed en veel niet goed tussen mensen. Ook tussen mensen die broers en zussen zijn. Er is geloof nodig om het samen goed te hebben. Geloof gaat aan ervaring vooraf. Geloof wil je ervaring beïnvloeden. En waar het nog niet goed is, verdraag je.
5. Gods Zegen is er voor heel zijn volk. Voor samen. 'Ik' is er niet zonder 'wij'. Hij vroeg ook of ik besepte dat vele anderen in deze tijd hunkeren naar contact met een ander mens. Iemand die omziet en liefheeft. Hem of haar in de gevangenis of in eenzame afzondering vanwege corona. Of in een pittige (thuis)situatie. Je mag in christelijke vrijheid zelf kiezen hoe je leeft met en vanuit Gods genade. Weerbarstig maar de moeite waard want zo heeft God het bedacht. Kijk eens wat de Heer gedaan heeft, en blijft doen? Hij schenkt leven, voor altijd. Dan wordt het leven goed!
6. Ik vroeg de liedjesmaker of hij onlangs nog andere leuke ontmoetingen had gehad. Ja, hij had pas aangebeld bij broeder Kribbig die vertelde hoe vervelend een zekere kale man soms wel niet was. Maar ook daar mocht hij een lied zingen. De liedjeszanger wenste me nog een fijne zomer toe, samen met anderen! Zondag mocht ik weer naar de kerk. Waar Gods liefde te zien en te horen was. En die ander. En ik wat meestamelde... Over het goede leven, Gods Zegen en 'leven voor altijd'. Dat deed me goed.

Bijbelrooster: zondag Hosea 14:2-10 (vs.6a); maandag Ex.30:22-33 (+ Lev.8); dinsdag 1Joh.1 (7); woensdag 1Joh.2:1-17; donderdag 1Joh.3:11-24; vrijdag 1Joh.4; zaterdag 1Joh.5:1-12

Ds.G.J.Klapwijk (gertjanklapwijk@gmail.com), Zwolle Gkv en NGK, 26 juli 2020

**NLB405:1.4; Tekst Ps.133; Ps.133; Gk109:1.4; Sela 'Laat ons samen één zijn'
Narratieve preek over Psalm 133**

blok 1. Een tijdje geleden ben ik verhuisd. Naar Zwolle.
Mooie stad! En je bent zo lekker buiten. En mooi dichtbij mijn werk.
Maar waar ik ook goed op heb gelet: is er een gemeente waarbij ik me aan kan sluiten.
En ja hoor. Die was er en ik ben verhuisd en natuurlijk ook weer gewoon lid geworden van een kerk.

Vol verwachting en nieuwe energie stapte ik daar weer binnen.
In mijn vorige gemeente was ik aardig actief geweest dus ik dacht: ik ga rustig beginnen.
Niet direct overal instappen. Eerst maar eens lekker genieten van wat er geboden wordt.
Mijn tijd komt nog wel....

Ja, en toen gebeurde het. Ik kreeg er zo'n onbestemd gevoel bij.
Is dit het nou?

Dat heb ik dan weer. Kom ik op zondag precies naast broeder Kritiek te zitten. En voor de dienst begon had ik al van alles over me heen gekregen over alles en iedereen.
Wat er allemaal niet klopte en niet deugde.

En toen ik enigszins afgeleid en somber de dienst uitkwam was daar die zuster Bemoeial die me als nieuweling wel even wilde bijpraten.

Ja, die daar... die moesten heel jong trouwen.

En daar zat veel geld maar of het allemaal eerlijk was gegaan....

En, zei ze nog, kijk uit voor die hoor want als je wat vertelt dan ligt het morgen op straat.

Ik was nog niet thuis of ik werd als nieuw lid bijgepraat/gemailed door broeder Standpunt die me even mee wilde nemen in zijn bezwaarschriften tegen de kerkenraad en de synode en als ik daar achter stond of ik mee wilde doen.

Een volgende zondag kwam ik daar zuster Vrolijk tegen die helemaal ging staan toen de band mooie liedjes zong en die daarna haar mond hield omdat ze die niet mooi vond.

En bij zuster Ernstig ging het precies andersom.....

Het ging me allemaal steeds meer op mijn nek zitten. Op een bepaald moment merkte ik dat ik er zaterdag al onrustig van werd. Van morgen weer zondag en weer naar de kerk....

En toen werd het 'corona-tijd'.

Ik durf het bijna niet hardop te zeggen maar... ik vond het eigenlijk wel lekker.

Geen gedoe. Geen gezeur. Met een bak koffie op de bank hier of daar eens een dienst meepikken. Heerlijk. Ik kwam helemaal tot rust....

En er zijn prachtige diensten te vinden hoor. Gelikt. Mooie muziek, bevlogen spreker.

Gewoon lekker relaxed geloven in je eentje.....

Toen ging de bel. Dat gebeurde niet zo heel vaak in deze coronatijd.

Ik liep naar de deur en hoopte maar dat het niemand van de kerk zou zijn.

En gelukkig, dat was ook niet zo.

Het was een soort troubadour. Zo'n hippe met een baard en een gitaar in zijn hand.

Ik denk: wat moet tie van me, maar hij moest niets van me.

Hij wilde iets komen brengen. Hij wilde in coronatijd mensen wat opvrolijken.

Of hij voor mij een liedje mocht zingen.

Dat mocht wel...

Maar eerst wilde ik even van me afblazen en vertelde wat me overkomen was de laatste tijd in de kerk.

Blok 2. En toen begon hij. O ja, zei hij er nog bij. Het zijn bijbelliedjes.

Ik zing een liedje voor je, een psalm. Psalm 133 en hier en daar vertel ik nog wat meer dan dat.

En eerst vertelde hij heel eerlijk dat het er in de Bijbel ook niet altijd zo gezellig aan toe ging. Dat daar de mensen ook regelmatig ruzie met elkaar maakten. Elkaar de tent uitvochten en sommigen deinsden niet terug voor een moord. Hij vertelde over Kaïn en Abel, over Jakob en Ezau, over Lot en Abraham, over David en Saul. Nee, het was allemaal niet zo mooi. Wat moest God Zelf wel niet denken van al die koekebakkers op aarde? Hij keek me vragend aan en hield even zijn mond....

Maar toen gebeurde er iets. Hij begon te zingen en te vertellen. Over de feesten die ze vierden in Israël, over dat ze massaal met z'n allen, als het maar even kon, optrokken naar Jeruzalem. Wat een sfeer, wat een gezelligheid, wat een herrie, en zingen dat ze deden! Ja, zei hij, probeer het je voor te stellen.

Kleinzoon Ruben liep naast een ezeltje waar zijn demente oma Johanna op zat. Ze hing wat heen en weer te schudden. Ze kreeg niet veel meer mee de laatste tijd maar als ze in de buurt van Jeruzalem kwam, dan gebeurde er iets met haar. Daar was opeens herkenning. Die kenmerkende lucht die je altijd kon ruiken in Jeruzalem. Die tempel met het tempelplein. Ze straalde weer. En weduwnaar Jozua die zijn draai na het overlijden van zijn vrouw niet meer kon vinden, was toch ook maar meegegaan. En door de mensen om hem heen vond hij weer afleiding, had wat te praten en toen hij nog niet kon zingen merkte hij dat de anderen om hem heen dat wel deden. Hij vond het uiteindelijk toch ook weer mooi om in Jeruzalem te zijn.

Blok 3. Maar mijn troubadour vertelde nog meer. Dat zo'n pelgrimstocht nodig is om weer te ontdekken dat je elkaar toch nodig hebt. Omdat je samen iets/Iemand nodig hebt. En dat daar iets moois te zien is in Jeruzalem. En hij vertelde enthousiast over de olie die uit Aarons baard droop. Ik begreep er eerst niets van. Het doet eerst denken aan zo'n 'all you can eat' restaurant met onbeperkt spare-ribs eten en dat je lekker knoeit en al die vettigheid in je baard... Maar dat was het niet. En dat legde hij toen uit. Aaron was hogepriester. En toen hij dat werd, toen werd hij gezalfd met heerlijke olie. Niet te zuinig, maar heel royaal ging het er aan toe met die olie. Zo gaat dat bij God en bij de tempel!

Je rook het op meters afstand en je wist allemaal: dit is hem! Gelukkig, de hogepriester! Die gaat naar de tempel. Die gaat namens ons naar God om te bemiddelen. Om offers te brengen. Om ervoor te zorgen dat het weer goed kan zijn tussen de heilige God en tussen ons. Wat hebben we dat nodig. Wat is dat belangrijk. Ja, en die liedjeszangers kunnen altijd zulke mooie voorbeelden bedenken. En zeker ook in Israël, in die cultuur werden graag plaatjes gebruikt bij hun woorden en hun liederen. Een beeld zegt soms zoveel... Dus hij had het niet alleen over die Hogepriester maar ook over de Hermon. DE HERMON! De trots van Israël. Die grote, hoge berg in het noorden. Met zijn eeuwige sneeuw.

Een berg die erom bekend stond dat er 's morgens altijd zo'n dikke laag dauw te zien was. Dauw die de grond bevochtigde en zorgde voor een vruchtbare grond. Zo dik en zoveel dat die dauw als het ware afdaalde naar het zuiden en zelfs nog in Jeruzalem kon zorgen voor vocht en vruchtbaarheid. Wat hebben ze toch een mooie, rijke fantasie en wat een heerlijke beelden!

Die olie stroomt royaal van boven naar beneden.
Die dauw komt royaal van boven naar beneden.
Zo is het ook met genade, zei de liedjesmaker.
Royaal en van boven af en je kunt het alleen maar ontvangen.

En... zei hij toen. En toen werd hij er ook wel wat emotioneel bij.....
Ik stap even uit Psalm 133, zei hij, en ik neem je mee naar dat andere plaatje.
Naar die andere Hogepriester. Jezus Christus.
Royaal gezalfd door de heilige Geest en daarom in staat het voor je op te nemen.
Die geen offers bracht maar zichzelf gaf. Aan het kruis.

En zo heeft Hij ervoor gezorgd dat we allemaal kinderen mogen en kunnen worden van God. Lid van Gods grote gezin. Happy family!
Dat hebben ze geweten! Eerst vonden ze het nog wel lastig want het Joodse volk was wel opgevoed bij de gedachte dat zij het enige, echte volk van God waren maar nu gingen de apostelen de wereld in om overal te vertellen over die overvloedige genade.
Over lege handen die je open moest doen om te laten vullen door Gods liefde.
Dat ging niet allemaal zo heel makkelijk maar dat verhaal moest de wereld in.
Het is voor Joden en Grieken, voor mannen en vrouwen, voor .....

En ook toen ging het niet altijd makkelijk.
Mensen maakten soms ook ruzie. Zelfs de grote Paulus kreeg het nog aan de stok met Barnabas en Petrus. Ja, het blijven toch altijd wel verschillende mensen, hè, ook al zijn ze kinderen van God.....

Blok 4. Ik voelde hem natuurlijk al wel aankomen want toen begon hij het toe te passen op mij en de gemeente waarvan ik lid was geworden...
En dat broeder Kribbig en zuster Bemoeial en al die anderen allemaal anders waren. Dat de Here God dat weet als geen ander en toch van hen houdt en voor hen wil zorgen.
Als God het uithoudt met hem en haar, waarom jij dan niet? Vroeg hij aan mij en keek me zo indringend aan.....
Dat hoeft je dan niet te doen omdat je het zo leuk vindt. Omdat je al die mensen zo aardig vindt. Maar omdat je gelooft dat de veelkleurige, creatieve God ook die verschillende mensen geeft. Aan jou en andersom.
Ja, maar... begon ik nog. Nee, zei hij. Je hoeft niet te zeggen dat het altijd zo leuk en fijn is met al die mensen.
Soms moet je het ook maar gewoon uithouden met hem of haar die zo moeilijk blijft doen.

blok 5. Maar ik vraag je, zei hij, of je het wilt gaan zien vanuit Gods ogen en vanuit Gods hart.
God kiest er voor dat zijn volk bestaat uit verschillende mensen met verschillende karakters uit verschillende culturen met verschillende voorkeuren.
Emotionele mensen en meer rationele mensen.
Mensen die graag veel willen voelen en mensen die graag wat meer willen nadenken.
Eenzame mensen die jou nodig hebben en na een tijdje kan het helemaal andersom zijn.
Dat jij opeens onverwachts ook eenzaam bent en zo'n behoefte hebt aan die liefdevolle vraag hoe het met je gaat.
Wat moet die oude zuster die in corona-tijd zo eenzaam is geworden zonder jou en mij, vroeg hij?
Wat moet die man in de gevangenis als niemand hem opzoekt, vroeg hij?
En ik hoop het niet voor je maar als jij in de gevangenis komt, wat dan?
Je hebt elkaar zo hard nodig, ook met alle verschillen die er zijn!

Blok 6. Ik werd er stil van en wist niet zo goed meer wat te zeggen.
Daarom begon ik maar even over iets anders.
Of hij zo vaker langs de deur ging en of hij dan ook zulke gesprekken had.

Jazeker, zei hij. Ik belde pas aan bij broeder Kribbig en die had een heel verhaal over een zekere kale man die altijd maar weer probeert te relativieren. Af te zwakken. De andere kant te benadrukken. En dat hij zich daar zo aan stoorde.

En toen, zei de troubadour, vroeg ik aan hem of ik wel een liedje mocht zingen.....

En hij keek me wat ondeugend aan.

Hij ging weer, zei hij, en hij wenste me een goede zomer toe.

En het leek wel alsof hij het nog even kernachtig wilde samenvatten.

Gods Zegen voor jou, zei hij.

En zijn genade is er ook voor jou, en voor die ander.

En dat het echte leven alleen bij Hem te vinden is.

Waarbij je het mag doen, samen met al die anderen.

Op reis, op pelgrimsreis kun je het leren. Daar is het leven goed.

Enne... als je het hebt kunnen volhouden om dit verhaal aan te horen: fijn.

Tenslotte willen we graag een liedje voor je zingen.

Over die Hoge priester. Bij Hem, daar is het leven goed'.....